అమెరి'కాకమ్మ'కథలు
వంగూరి చిట్టెన్ రాజు

అమెరి"కారు" కూతలూ-కోతలూ

అమెరికాకమ్మ కథలు- 20

(క్రిందటి నెల, జూలై 2010 లో జరిగీ జరగని కథ)

ఇండియానుంచి ఒక గొప్పాయన మా ఊరు వస్తున్నారని తెలియగానే, "నీ లాగే లెఖ్ఖ కట్టలేనన్ని మర్చిపోయినన్ని పుట్టిన రోజులు జరుపుకున్న నీ డొక్కు కారులో ఆయన్ని కూచోబెడితే పరువు పోతుంది కాబట్టి, నీకున్న అతికొద్ది స్నేహితులలో ఎవరినైనా బతిమాలి మూడు రోజుల పాటూ వాడుకోడానికి వాళ్ళ మాంఛి కారు పట్టుకురా, అంతే కానీ అర్జంటుగా కొత్త కారు కొనకు" అని క్వీన్ విక్టోరియా సలహా ఇచ్చింది. ఆవిడ "ఎడ్డెం" అంటే నేను "తెడ్డెం" అనే అలవాటు ఉన్న నేను మరీ విజృంభించి, ఎప్పటికైనా లక్జరీ కారు కొనుక్కోవాలనే నా చిరకాల కోరిక ఇప్పుడు తీర్చుకుందామనుకునీ, గూగుల్‌లో లెక్సస్ వేన్ కోసం వెతికి మా ఇంటి దగ్గరే ఉన్న ఒక డీలర్‌ని ఈ మెయిల్‌లో పలకరించాను. మరుక్షణం నుంచీ ఈ మెయిల్స్ తో వారు నన్ను చితక్కొట్టి, క్షమించాలి..ఈ నాటి పరిభాషలో "ఇరగ్గొట్టి" నా ప్రాణం తియ్యడం మొదలు పెట్టారు. పది రోజుల తరువాత "ఇదిగో, ఎవడో లెక్సస్ వాడుట. ఫోన్ మీద ఉన్నాడు. నిన్నెందుకు పిలిస్తున్నాడూ? ఏమన్నా పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేస్తున్నావా? " అంటూ క్వీన్ విక్టోరియా నా చేతులో పెట్టిన ఫోన్ అందుకున్నాను."

ఈ నెల కూడా (ఆగస్టు, 2010) జరిగీ, జరగని అమెరి"కారు" కూతలూ - కోతలూ - ఆఖరి భాగం

"నేనా, పిచ్చి వేషాలా, నెవర్" అని నీరసంగా మొహం ఎటువేపో తిప్పేసుకుని క్వీన్ విక్టోరియా ఇచ్చిన ఫోన్ అందుకుని "ఎవరు బాబూ?" అన్నాను.

"నేనే సార్, టెక్సస్ లెక్సస్ డీలర్ షిప్ నించి పిలుస్తున్నాను. సార్"

"నన్నెందుకు, ఆ మాటాకొస్తే అసలు నన్నే ఎందుకు పిలిచావు? ఈ సెల్ ఫోన్ వచ్చాక మా ఇంటి ఫోన్ నెంబరు నాకే సరిగ్గా గుర్తు లేదే! నీ కెలా తెలిసింది నాయనా".

"భలే వారే, మా ప్రపంచ ప్రఖ్యాత లెక్సస్ కొనుక్కుందామని ఎంతో ఆసక్తితో మీరు ఈ మెయిల్‌లో ఇచ్చారుగా, ఫోన్ నెంబరు కనుక్కోడం ఎంత సేపూ.?

"ఓహో, వెధవది. ఈ గూగుల్ గాడి ధర్మమా అని ఎక్కడా దాక్కోడానికి లేకుండా పోతోంది" అనుకుని, "ఇప్పుడు చాలా బిజీగా ఉన్నాను. ఐ యాం మేకింగ్ అరటికాయ వేపుడూ. రేపు ఆఫీసుకి పిలు, మాట్లాడదాం" అని ఫోన్ అర్జంటుగా పెట్టేశాను. "మళ్ళీ ఇంటికి పిల్చావో చంపేస్తాను" అనే స్టోను నా గొంతుకలో వాడికి వినిపించిందో లేదో తెలియదు.

"అరటి కాయ వేపుడు చేస్తున్నావా? ఇంటరెస్టింగ్! నేను వింటూండగా లెక్సస్ వాడితో మంతనాలాడే ధైర్యం లేదన మాట నీకు. గుడ్ బోయ్!" అని నాకిచ్చే టెంకి జల్ల కొంచెం సున్నితంగా ఇచ్చేసి తన ఉద్యోగానికి పారిపోయింది మా రాణీ నిశాచరిణి.

ఇన్నేళ్ళ అనుభవంలో అన్ని టెంకి జల్లలూ ఒకే చోట తగులును కానీ ఒకే లాగ మటుకు తగలవు అని నాకు తెలిసిన విషయమే! "సరేలే, ఏదో ఒకటి, కొత్త కారు కొంటే కొనుక్కో, ఏమీ అననులే!" అని ఇప్పుడే చవి చూసిన ఈ తాజా వాయింపుకి టీకా, తాత్పర్యం, ప్రతి పదార్ధం. అదే దెబ్బ మరోలా తగిలి "గుర్తుందా, బడుద్దాయ్" అని ఆవిడ పారిపోతే, "రేపు సాయంత్రం ఇంటికొచ్చేటప్పుడు నాలుగు వంకాయలు, బెండకాయలూ, ఉల్లిపాయలూ పట్టుకుని రాకపోతే అయిందే నీ పని" అని నాటి ప్రత్యేక వాయింపుకి అర్ధం అనమాట.

మర్నాడు మామూలుగా అమెరికా పధ్ధతిలో తెల్లారగానే ఏదో కొంప మునిగినట్టుగా ఫోన్ మోగింది. లెక్సస్ గాడు మళ్ళీ తగులుకున్నాడేమో అని చికాకుగా ఫోన్ తీయగానే, ప్రపంచంలో ఎప్పుడూ జరగని విచిత్రం జరిగింది.

"ఇదిగో, ఖరీదైన కారు కొనుక్కోడానికి వెధవ నిక్కరూ, పొట్టి చేతుల చెత్త చొక్కా వేసుకుని అక్కడకి వెళ్ళకు. నిన్నూ, నీ డొక్కు కారునీ చూసి క్లీనర్ అనుకుంటారు. కొంచెం దర్జా గా వెళ్ళు. పాతిక వేలు దాటావో, నడ్డి మీద చంపేస్తాను." అని మా క్వీన్ విక్టోరియా ఉవాచ.

"ఓరి నాయనోయ్, మన జాతకం బావుంది. మొత్తానికి మహారాణీ గారి అనుమతి సంపాదించేశాం అనుకుని, నన్ను నేనే మెచ్చేసుకున్నాను. అంత కంటే ముఖ్యంగా నా బుర్ర టక, టకా పని చేసేసి, కిందటి నెల కథలో కాంగ్ గాడిస్తాన్న పదీ, క్వీన్ గారు ఇప్పుడే గ్రాంట్ చేసిన పాతికా కలిపితే, ముప్ఫై ఐదు వేల డాలర్లు జమ అయిపోయాయి కదా, ఇక మనకి లెక్సస్ మహా దశ వచ్చేసినట్టే అనుకున్నాను. వెనువెంటనే, పదేళ్ళ నాటి ఎర్రటి కంఠలంగోటీ..అంటే నెక్ టై అనమాట...కట్టుకుని పూర్తి సైజు పంట్లాం, పొడుగు చేతుల చొక్కా వేసుకుని, దర్జాగా లెక్సస్ వారి దగ్గరకి వెళ్ళాను.

లాబీలోకి వెళ్ళగానే నా కంటే పొట్టిగా, సరిగ్గా నాలాటిదే కానీ, సరికొత్తదైన ఎర్రటి కంఠలంగోటీ కట్టుకుని "హాయ్, నేను మీకు సహాయం చెయ్యగలనా? అన్నాడు. "అరే! చావో కాంగ్ ఆఫ్ హాంగ్ కాంగ్ బేంక్ గాడు ఇక్కడికి ఎలా వచ్చాడూ?" అని నేను ఆశ్చర్యపోతూండగా "మై నేం ఈజ్ హాం ఫట్" అన్నాడు ఈ మానవుడు. "నేనే నిన్న సాయంత్రం నీతో మాట్లాడాను. ఇక్కడికి వచ్చినందుకు నా ధన్యవాదాలు సార్" అని చెయ్యి చాపాడు.

ఆహా, అమెరికాలో చైనీయులే "ఎందెందు వెదికిన అందందే గలరు" అనవలసిన అవతారపురుషులు కదా అనుకుని యస్వీ రంగారావు సైజులో సగం ఉన్న ఈ హాం ఫట్ అనబడే లెక్సస్ సేల్స్ మనిషి ఎదురుగుండా ఉన్న కుర్చీలో చతికిల పడ్డాను. అమెరికాలో కారు అమ్మి లాభాలు చేసుకునే వాడు కూర్చునే కుర్చీ భోజరాజు సింహాసనంలా ఉంటుంది, డబ్బిచ్చి కారు కొనుక్కునే మనల్ని కూచోబెట్టే కుర్చీ కాకినాడలో మా ఆస్థాన మంగలి ప్రొ. వీర్రాజు "ఇక్కడ అందముగా క్షవరము చేయబడును" అనే షాపులో కీచు, కీచు మంటూ అరుచుకుంటూ గిర్రున గుండ్రంగా తిరిగే టైపులో ఉంది.

"మీదీ పాకిస్తానేనా?" ఇది హాం ఫట్ గాడి మొదటి ఉవాచ.

నన్ను చూసి అప్పుడప్పుడు కొంతమంది స్పానిష్ భాషలో మాట్లాడితే చిరు కోపం వచ్చేది కానీ, నా జన్మలో నాకు ఇంత అవమానం ఎప్పుడు జరగ లేదు. లేకపోతే, నా అంతటి తూ.గో జిల్లా అగ్రకుల సంజాతుణ్ణి పట్టుకుని, ఆఫ్టరాల్ ఒక పాకిస్తానీ అనుకుంటాడా ఈ ఫట్‌గాడూ?

పైగా, "కిందటి వారమే బరాక్ మహమ్మద్ హుస్సేన్ నా దగ్గర పెద్ద కారు కొనుక్కున్నాడు. నాకు మంచి కష్టమర్. అతను నీకు తెలుసా" అని హొం ఫట్ గాడి సకిలింపు విని ఇంకా ఒళ్ళు మండి, మంట భరించ లేక, కట్టుకున్న ఎర్ర కంత లంగోటీ వాడి ఎదురుగుండానే విప్పేసి "ఉద్ధరించావ్, ఈ హుస్సేనులూ, గిస్సేనులూ లాటి నీ కష్టమర్లు నాకు తెలియదు. ఐ యాం ఫ్రం ఆంధ్రా. ఈ లెక్సస్ కార్లు ఉన్న నాకు తెలిసిన వాళ్ళందరూ చౌదరీస్ అండ్ రెడ్డీస్ ఓన్లీ, శాస్త్రీస్ అండ్ శర్మాస్ డాడ్జ్ కార్లే కొనుక్కుంటారు" అని కోప్పడ్డాను. నేను అనుకున్నట్టుగానే, నేనేమన్నానో వాడికి అక్షరం ముక్క కూడా అర్ధం అవలేదని వాడిపోయిన వాడి మొహం చూసి ప్రతీకారం తీర్చుకున్నాను.

"సారీ సార్, యూ ఆల్ లుక్ ఎలైక్" అంటూ వెధవ మొహం పెట్టి, "మీకు మామూలు కారా, యెస్యూవీనా, లేక పెద్ద వేనే కావాలా?" అని కంప్యూటర్ మీటలు ఎడా, పెడా నొక్కడం మొదలు పెట్టాడు.

నాకు ఇంకా ఒళ్ళు మండి "మా కంటే మీరే ఎక్కువ లుక్ ఎలైక్. వై బికాజ్, మీలో ఆడా, మగా కూడా ఒక్కలాగే ఉందురు. ఒకే హైట్‌లో కూడా ఉందురు. మా బేంకు తాలూకు కాంగ్ చావోకీ నీకూ ఉన్న తేడా నాకు తెలిసి చావడం లేదు." అని నా మనసులో మాట చెప్పేశాను.

"అఫ్‌కోర్స్. కాంగ్ చావో నాకు కజిన్ బ్రదరే. అతనే నాకు నీ ఇంటి ఫోన్ నెంబరూ, నువ్వు కారు కొనుక్కోవడానికి అప్పు కావాలని అడిగావనీ చెప్పాడు. మీరు డాడ్జ్ బదులు లెక్సస్ కొనుక్కోడానికి వచ్చినందుకు నా ఆశ్చర్యపూరిత ధన్యవాదాలు. సారీ, అయాం జస్ట్ కిడ్డింగ్. మీ వయసుకి తగ్గ లెక్సస్ ఇక్కడ తప్పకుండా కొనుక్కోగలరు" అన్నాడు వాడి ట్రేడ్ మార్క్ అయిన వియత్నాం వెకిలి నవ్వు నవ్వుతూ.

అది విని "వెధవ కిడ్డింగూ, వీడూనూ, మన ఆర్ధిక రహస్యమూ, వయస్సు రహస్యమూ ఇప్పుడు ఇటు హవాయ్ నుంచి జపాన్, చైనా, వియత్నాంల్లు మీదుగా అటు హాంగ్ కాంగ్ దాకా తెలిసిపోయిందే అని కించిత్తు విచారం కలిగి, నేను కూడా తెలుగు సినిమా కమేడియన్ల తాలూకు బ్రాండ్ వెకిలి నవ్వు నవ్వాను.

తదుపరి కార్యక్రమం ఏమిటంటే, ఈ వీరుడు వాడి కంప్యూటర్‌లో ఎన్ని రకాల, రంగురంగుల వాహనాలు ఎన్నెన్ని ఉన్నాయో నాకు చూపించుట, నేను అవేమీ చూడకుండా, హం ఫట్‌గాడు అసలు చూడకుండా వక్ర దృష్టితో కారు ఖరీదులన్నీ చూశేశాను. అవి చూడగానే, డాలర్ల వేడికి నా పొడుగు చేతుల చొక్కా కూడా పూర్తిగా విప్పి అవతల పారేసి, చిన్నప్పుడు మా కాకినాడలో మామిడి చెట్టు కింద చెడ్డీతో మాత్రమే కూచున్నట్టు పొజిషన్ మారుద్దామని, నా చొక్కా బొత్తాల మీద చెయ్యి వెయ్యగానే హొం ఫట్ గాడు నన్ను తీవ్రంగా వారించి, కంప్యూటర్ స్క్రీను నాకు కనపడకుండా పక్కకి తిప్పేశాడు.

"ఎనీ లెక్సస్ ఫర్ టెన్ థౌజెండ్?" అని నేను నా బోణీ బేరం చెప్పగానే, ఫట్ గారు ఫాట్ మని లేచి నిలబడ్డాడు. అమెరికా రూలు ప్రకారం భోజరాజు సింహాసనం వారు లేచి నుంచుంటే మంగలి కుర్చీ వారితో వారి సమావేశం పూర్తి అయిందనీ, ఇక వారు కూడా లేచి బయటకి వెళ్ళొచ్చుననీ అర్ధం. అలాటి వెర్రి మొర్రి సూచనలకి పడేవాణ్ణి కాదు కాబట్టి, నేను అరంగుళం కూడా కుర్చీలోంచి కదలలేదు.

ఇక వాడు నుంచునే ఏడుపు మొహం పెట్టి ''మా దగ్గరే కాదు, అమెరికా మొత్తం మీద ఏ ఊళ్ళోనూ పది వేల డాలర్లకి కొత్త లెక్సస్ కారు దొరకదు సార్. కావాలంటే ఇప్పుడు మీరు ఇక్కడకి వచ్చిన కారులా లక్ష మైళ్ళు తిరిగేసిన పదేళ్ళ క్రితం మోడెల్ దొరకవచ్చును. చూడమంటారా?'' అన్నాడు.

''అక్కర్లేదు హోం ఫట్టూ, అది నాకు తెలుసులే! ముఫ్ఫై, నలభై వేల డాలర్ల రేటులో ఏమన్నా ఉన్నాయేమో చూడు'' అనగానే వాడి పిల్లికళ్ళలో పెళ్ళి కళ వచ్చేసింది. ఏడుపు మొహం తుడిచేసుకుని, ముసి, ముసి నవ్వులు నవ్వుతూ తపీమని కుర్చీలో చతికిల పడిపోయి, మళ్ళీ కిచ, కిచలాడడం మొదలు పెట్టాడు.

ఇంతలో ఏదో కొంప మునిగినట్టుగా నా సెల్ ఫోన్ మోగింది. అప్పుడు ప్రపంచంలో ఎప్పుడూ జరగని విచిత్రం మళ్ళీ జరిగింది.

''ఇంకా లెక్సస్ వాడి దగ్గరే ఉన్నావా?'' మా ఆవిడ ప్రశ్న.

''అవుననుకో, కానీ నేను లెక్సస్ డీలర్ దగ్గర ఉన్నట్టు నీకెలా తెలుసూ?'' అన్నాను ఏమనాలో తెలియక.

''గుడ్, అక్కడే ఉండు. నేను ఒక అరగంటలో వస్తాను. ఈ లోపుగా ఎక్కడా సంతకాలు పెట్టకు, మై డియర్ హస్‌బెండూ.'' అని ఫోన్ పెట్టేసింది మా ఆవిడ.

అప్పుడు నా గుండెకి ఆగిపోవాలో, ఇంకా స్పీడుగా కొట్టుకు చావాలో తెలియ లేదు. అవతల చావోతో మంతనాలాడుతున్న ఫట్ గాడు సాక్షాత్తూ మా ఆవిడే రంగ ప్రవేశం చేస్తోందని తెలియగానే మరింత ఆనందపడ్డాడు. ఎందుకంటేటా, పాకిస్తానీ వాళ్ళు భర్త కంట్రోల్‌లో ఉంటారుట. భారతీయులందరూ భార్యా విధేయులుట. అందువలన నేనుంటే టైం వేస్ట్ అనీ పవిత్ర భారత నారీమణి అయిన మా ఆవిడే ఉంటే, కారు అమ్మే డీలు గేరంటీగా కుదురుతుందని వాడి నమ్మకంట. మాట ఫట్‌గాడే చెప్పాడు, నేను అడక్కుండానే.

సరిగ్గా అరగంటలో మహారాణీ గారి లెక్సస్ వారి అంతఃపురం ప్రవేశం. అంతఃపురం అని ఎందుకు అనవలసి వచ్చిందంటే, లెక్సస్ వారి షో రూం అలాగే పైన ఎక్కడో ఆకాశంలో, పెద్ద పెద్ద షాండిలియర్‌లూ, ఒక్కొక్క దాంట్లోనూ వందలకొద్దీ వెయ్యి వాట్ల బల్‌బులూ, క్రింద నేల మీద తళ, తళ లాడుతూ పాతిక కార్‌లూ, కొన్ని వందల మంది కారు కొనుక్కునే వాళ్ళు వచ్చేస్తున్నారని మనల్ని భ్రమ పెట్టడానికి యాభై గదులూ, కంప్యూటర్‌లూ, టివీలూ, పక్కనే ఫ్రీ గా కాఫీలూ, బిస్కత్తులూ, పెద్ద పని ఉన్నట్టుగా అటూ, ఇటూ కాగితాలు పట్టుకుని తిరుగుతూ లోపలికి ఎవరు అడుగుపెడతారా, వాళ్ళని తపీమని తగులుకుందామని ఆతృతగా చూసే అన్ని రంగుల అమ్మకం దార్లూ మొదలైన హంగులన్నీ ఉంటాయన మాట. తీరా పరికించి చూస్తే లింగు, లింగు మంటూ నా లాటి ఒకరో, ఇద్దరే కష్టమర్లే ఉంటారు. మిగిలిన హడావుడి అంతా హుళక్కే! అందు వలనే, మా ఆవిడ అంతఃపురం లాబీలో అడుగుపెట్టగానే, అర డజను సేల్స్ గాళ్ళు ఆవిడని వాటేసుకోవాలని ప్రయత్నం చేశారు కానీ, ఆవిడ అతి లాఘవంగా తప్పించుకుని, నేను ఉన్న హోం ఫట్ గదిలోకి దూసుకు వచ్చేసింది. ఆ దూకుడికి ఫట్ గాడు మళ్ళీ ఫట్ మని లేచినుంచుని అభివాదం చేశాడు. ఆ క్షణం నుంచి వాడు నాకేసి చూస్తే ఒట్టు.

తరువాత అరగంటా అమెరికా ఆంధ్రా హస్‌బెండు అనుభవించేదే కానీ అందరికీ చెప్పేది కాదు. నేను కాబట్టి ఇలా బయట పడిపోతున్నాను.

మొదటి ఐదు నిమిషాలలో హోం ఫట్ గారు ఒక తెల్లటి లెక్సస్ వేన్..అనగా పెద్ద కారు... బొమ్మ

కంప్యూటర్ లో చూపించుటా, దాని గొప్పతనం వివరించుటా జరిగాయి.

''ఇంతకీ ఎంతా?'' అని అడిగింది మహారాణీ.

''ఇవాళే, ఈ కారు స్పెషల్ సేల్ లోకి వచ్చింది. నిన్న అయితే అరవై రెండూ, రేపు అయితే డెభై రెండూ, ఇప్పుడే కొనుక్కుంటే, యాభై రెండు వేలు'' అంటూ పక్కనే ఉన్న ప్రింటర్ నుంచి సేల్స్ ఒప్పందం మా ఆవిడకి చూపించాడు వాడు. వాడి చేతిలో మూత తీసేసిన పెన్ను కూడా రెడీగా ఉంది.

అప్పుడు మా ఆవిడ మొహం అదోలా పెట్టి ''లే, లే, అలా వెర్రి మొహం వేసుకుని కూచోకు'' అని చిన్న సైజు సున్నితమైన టెంకి జల్ల తగిలించి కుర్చీలోంచి లేచింది. ఇక్కడ దెబ్బ తిన్నవాణ్ణి నేను కదా! ఈ ఫట్ గాడు వెర్రి మొహం ఎందుకు పెట్టాడో నాకు అంతుపట్ట లేదు. అటువంటి మొహం పెట్టే హక్కు నాదే కదా!

పైగా, ''కూచోండి, కూచోండి'' అని కాగితం మళ్ళీ బల్ల మీద పెట్టి, యాభై రెండు వేల మీద అడ్డంగా ఒక గీత గీసి, కొట్టి పారేసి, దాని కిందనే మరొక ఒక గీత గీసి, ''ఇదిగో, ఇక్కడ మీరు ఈ కారు ఎంతకి కొంటారో రాసి, సంతకం పెట్టండి. నేను మా బాస్ ని అడిగొస్తాను'' అని బతిమాలాడు.

''సరే'' అని వాడి చేతిలో పెన్ను లాక్కుని, అక్కడ మా ఆవిడ ఒక అంకె వేసింది. అది చూసి నాకు చెమట్లు పట్టాయి. ఫట్ గాడు లేచి నుంచుని, పై ప్రాణాలు పైనే పోయినట్టుగా మొహం పేలవంగా పాండురాజు రంగులోకి మారిపోయి, ''సగం రేటుకంటే తక్కువ అయిన తమరి ఈ ప్రతిపాదన మా బాస్ కి చూపిస్తే, నా ఉద్యోగం పోయి తీరును.'' అని మళ్ళీ చతికిల పడిపోయాడు. ఆవిడ వేసిన సంఖ్య అక్షరాలా పాతిక వేల డాలర్లు మాత్రమే...అది కూడా, టేక్సూ, కారు టైటిలు ఖర్చులూ అన్నీ కలిపిన డ్రైవ్ ఔట్ ఖరీదుట.

పిమ్మట వాడు తెల్ల కారు, నల్ల కారు, గాడిద రంగు కారు, కోతి మార్కు రెండు మూడు రంగుల కార్లూ మొదలైనవి అనేకం చూపిస్తూ, ఒక్కొక్కదానికీ వెయ్యేసి డాలర్లు తగ్గించుకుంటూ వచ్చుటా, క్వీన్ విక్టోరియా గారు అదే సంఖ్య వేసి, పొట్టి సంతకం పెట్టుటా, ప్రతీ సారీ ఫట్ గాడు లేచి నుంచుని, మళ్ళీ పాండురాజులా మారిపోయి, చతికిలపడుటా అరగంటలో అనేక సార్లు జరిగింది. నాకేమో ఎయిర్ కండిషన్డ్ గదిలో కూడా నాలుగు గేలన్ల చెమట పట్టుటా, అంత శరీర వ్యాయామం చేసిన ఫట్ గాడి కొలెస్టరాలు అరవై పాయింట్లు పడిపోవుటా జరిగాయి. ఇక్కడ గమనించ వలసిన విషయం ఏమిటంటే, నాకు చెమటలు పట్టుటకు కారణం, ఫట్ గాడు కుర్చీలోంచి లేచి నప్పుడల్లా, ఏ పాపమూ ఎరగని నాకు సున్నిత స్థాయి తో మొదలుపెట్టిన టెంకి జల్లలు పతాక స్థాయిని చేరుకొనుటయే అని గమనించగలరు.

ఆఖరిసారి లేచినప్పుడు హాం ఫట్ గాడి వణుకుతున్న చెయ్యి చూసినప్పుడు వాడు మా ఇద్దరిలో ఎవరి మీదో చెయ్యిచేసుకుంటాడేమో అనుకుని రెండడుగులు వెనక్కి వేసి, నా తల వెనకాల భాగాన్ని మళ్ళీ రుద్దుకున్నాను కానీ. ''సరే, ముప్ఫై ఐదు వేల కారు పాతిక వేలకి అమ్మడానికి మా బాస్ ఒప్పుకుంటాడేమో కనుక్కుంటాను. మీ మొండితనానికి శిరస్సు వంచి పాదాభివందనం చేస్తున్నాను'' అనగా ''హేట్స్ ఆఫ్'' అని ఇంగ్లీషు పద్ధతిలో చెప్పి వాడి బాస్ దగ్గరకి వెళ్ళాడు.

అదే మనకీ అమెరికా వాళ్ళకీ తేడా. అమెరికా వాళ్ళేమో మనకి టోపీ పెట్టడానికి వాళ్ళ టోపీ తీసేస్తారు. ఆంధ్రా వాళ్ళేమో అదే పనికి, కాళ్ళ మీద పడతారు.

పది నిమిషాల తరవాత, ఫట్ గారి బాస్ గారు...అసలు, సిసలు అమెరికా దొర గారు మా గదిలోకి విచ్చేశారు. ఆయన ఫట్ గారూ, నేనూ, క్వీన్ విక్టోరియా గారి అందరి ఎత్తులూ కలిపిన దానికంటే ఎత్తుగా ఉన్నారు. ఆయన వెనకాల ఎక్కడో పాదాభివందనం చేస్తూ మా వియత్నాం వీరుడు ఉన్నాడు.

''అసలు ఇలా బేరమాడే ఆవిడ ఎలా ఉంటుందో అని చూద్దామని వచ్చాను'' అన్నాడు జాన్ హేరింగ్టన్ అనే ఆ దొర గారు. నేను ఖచ్చితంగా ఊహించినట్టుగానే రాణీ గారి దర్జా ముందు, ధాటీ ముందు అంతటి తెల్లవాడూ తెల్ల మొహం వేశాడు. మొత్తానికి అటు చేసీ, ఇటు చేసీ ముప్ఫై ఐదు వేల దగ్గర బేరం కుదిరింది.

" కారుకి నాలుగు టైర్‌లూ ఉన్నాయో లేదో, స్టీరింగూ అవీ విడిగా కొనుక్కోవాలేమో, రంగేమో గొంగళీ పురుగులా ఉంది" అని నేను ధైర్యం తెచ్చుకుని నసిగాను. గత అరగంట నుంచీ నేను అక్కడ నిమిత్తమ్మాత్రుణ్ణే ! నా పాత్ర అల్లా తెలుగు పౌరాణికం సినిమాలో ఉంటే, గింటే అర డైలాగు మాత్రమే ఉండే నకులుడు, సహదేవుడూ, దుర్యోధనుడి తొంభై తొమ్మిదో తమ్ముడూ, ద్వారపాలకుడూ లాటిదే! కెమేరా నాకేసి లేనే లేదు.

"ఇంతకీ కేష్ బేక్ ఎలా ఇస్తారూ? చెక్కా, కేషా?" అడిగింది క్వీన్ విక్టోరియా జాన్ మరియు ఫట్ గారిని. సరిగ్గా నాలాగే వాళ్ళకి కూడా మా ఆవిడ ఉవాచ కొంచెం కూడా తలకెక్క లేదు. పైగా ఆవిడ తన చెక్కు బుక్కు పర్సు లోంచి బయటకు తీయడం చూసి మరీ డంగయిపోయారు.

"కేష్ బేకా? అదేమిటీ?" ఫట్ గారు జాన్ కేసీ, జాన్ గారు ఫట్ కేసీ, ఇద్దరూ నిస్సహాయంగా నా కేసి కెమేరా తిప్పారు.

"అవును మరి. నిన్నటి పేపర్లో మీరేగా "ఇవాళ సాయంత్రం ఐదు లోపుగా ఏ లెక్సస్ కారు కొనుక్కున్నా పది వేల డాలర్లు కేష్ బేక్ అని పెద్ద అక్షరాలతో వేసిన మీ ప్రకటన చూశాను. కావాలంటే, ఇదిగో కాపీ" అని తన భూతం లాంటి పర్సు లోంచి ఒక పేపర్ కటింగ్ తీసి వాళ్ళ ముందు విసిరింది మా మహారాణి.

అప్పుడు జాన్ గారు మళ్ళీ నన్నూ, హాం ఫట్‌నీ, అంతకంటే ముఖ్యంగా మా ఆవిడనీ చూసిన చూపు ఈ జన్మలో మర్చిపోలేను. ఎందుకంటే, అప్పటికే వాడు అమ్మకం పేపర్ల మీద సంతకం పెట్టేశాడు. తన సంతకాలు పెట్టే ముందు పడింది ఈ కేష్ బేక్ అనే అసలు బ్రహ్మాస్త్రం వేసింది క్వీన్ విక్టోరియా!. దీన్ని వాడుకున్నవాళ్ళెవరూ ఇప్పటి దాకా నాకు అమెరికాలో తెలియదు.

"దేనికైనా ముందు ప్రణాళిక ఉండాలోయ్, వెర్రి హస్‌బెండూ? నేను లేకపోతే, లెక్ససూ లేదు, గాడిద గుడ్డూ లేదు. అండర్ స్టాండ్?" అని మా సరికొత్త లెక్సస్ వేన్‌ని బయట రోడ్డు మీదకి అత్యంత లాఘవంగా తీసుకొచ్చింది క్వీన్ విక్టోరియా. నేను చేసిన పెద్ద పొరపాటల్లా, క్లీనర్ లాగా నిక్కరూ, పొట్టి చేతుల చొక్కా వేసుకోకుండా ఉండడమే!